

MADÁRSZELÍDÍTÉS

BOROS VIKTÓRIA

Ábelnek

Karácsonytalan január. A fenyők barnuló holttestekként fekszenek az utcákban. Kocsonyás vérük ezüstösen remeg.

A korzó melletti kis utcában megrekedt a levegő: a házsorok közt sűrű, szürke masszaként gomolyog az ódon házak lelke. Az égen láthatatlan felhők járnak, nehézkesen, csikorogva. Blum Imolában tüskéket támasztott a légszomj.

A kávéház kirakatüvegeit megülő súlyos, savanyú pára szivárog: kavgó sör-, bor- és testszag. Az ablakok mögött bársonyos fal áll, óriás, zöld függöny.

Benn mindent bevon a lámpák sárgás nyálkája. Az ismerősök köszönő szava halvány; szemük sárga födelű kráter.

A nagy kartonmappa ott áll az asztal lábának támasztva, benne a rajzok. A Kedves rajzai. Ábel rajzai.

Az asztal hűvös, fehér márványa felett, úgy tűnik, a Kedves mosolyát tejüveg fedi. Sikamlós, idegen mosoly. Szemgolyói fekete tócsák, s furcsa, domború világot tükröznek. Ábel a szavakat lassan ejti, kóstolgatva. A fákról mesél. A karácsonyfákról, melyeket sosem dobnak ki, hanem vízkeresztkor összegyűlik a család, s a nagyapa kertjébe temetik. Minden karácsonyuk ott van, a füvekben.

A nagyapa magas, madárszerű professzor, kinek szobájában bekeregetett, színtelen virágok nőnek a falakon, és kifeszített szárnyú lepkék vergődnek füstös üvegek alatt. A szobában a régi, megsárgult dokumentumok édeskés szaga terjed s finom páráként lepi a függönyöket, a nagyapa ingeit, nadrágait. És az egyik sarokban cirkalmas betűjű herbáriumlapok közt függ a fémkrisztusú kereszt.

A nagyapa hite fenyőket növeszt az emberben.

És a polcokon könyvmatuzsálemek közt áll formalinban az idő.

Ábel szavaiba hangtalanul hasít bele a pincér; haja tompa színű és csúszós az ócska hajolajtól. . . talán a szemét is bekente-fénytelen, zavaros maszat. A pincér bőrének színe egybeolvad a kávéval; lábánál finoman megrezdül a mappa, zizegnek benne a papirosok.

Imolában a Kedves valamilyen öreg, mély iszapot bolygatott meg, a páráknak nagyapaillata van.

Vajúdni látszott a csönd. Ábel az asztalra tette a mappát. A nagy, kék kartonon egy címke volt, és rajta fekete tintával írott, kacsaringós számok és betűk voltak. Talán irattári szám. Ilyenekben hozhatta haza a nagyapa a levéltári dokumentumokat.

A lapok finom, sima tapintásúak. Rajtuk madarak. Furcsa, torz, fekete madarak. Tolluk szúr, mint a túske. Színes napernyők alatt sakkoznak vagy bicikliznek, vagy apró, kétkerekű autókat hajtanak, halálmadarakat játszanak, és bálba készülnek. Morajló Bábel. Röptük huzatos szögleteket ír a szerelembe. Kiszippantja a nagyapaillatú párákat, s vákuumot teremt. Ezernyi madár görcsös krakogása hallatszott a légüres térben. Borzas testükön piros pont a szemük.

Imola látta, hogy a selymes papírról kicsusszan egy madár. Kiröppen, és Ábel vállára ül; aztán még egy; sakktáblát hoz magával a szárnya alatt. És egyre több jön kifelé. Tricikliken, autókon, napernyőket szorítanak, és akasztófát hoznak magukkal, s csak jönnek, özönlenek a rajzokról. Hollószerű varjak. Denevérszárnyukkal csapkodnak, egy-egy vergődve vonzolja csonka testét.

Amikor Imola hozzáért az egyikhez, az nem röppent el. Tövistolla felsebezte a leány kezét, de a csontja puha volt, mint a vaj. Imola meg akarta simogatni, de a madár nem engedte. Csőre éles, mint a borotvapenge.

A nyak lágy volt és meleg, mikor megszorította. Érezni lehetett a csontok halk ropogását és látni, hogy a szárnyak aprókat verdesnek. . . A triciklis vadabb volt és erősebb; sokáig kínlódott. . . az autós is és talán a biciklis volt a legerősebb.

Imola nem fáradt ki. Puhán, lányosan dolgozott. Madarakat szelídített; gnóm, hollószerű varjakat. Aztán szép, egyenes sorban az asztalra fektette őket a kartonmappára. Vékony ereken csorgott a sárgás lé belőlük. Otromba testük még néha megmozdult.

Mielőtt Ábel becsomagolta volna a lapokat, Imola még egyszer meg nézte rajtuk a madarakat. Ott voltak. Csak az asztalon állt apró tócsákban a szirupszerű lé.

A szerelem nagyapaillatát megfojtották a szelíd madártetek.